

YELKENSİZ 34

Şiir Ortak Kitap

ISBN: 978–625–99884–2–9

1. Baskı: 2023, İstanbul

Hazırlayan: Furkan Çirkin

Basımcı Adı ve Adresi: Repar Tasarım Matbaa,
Yenibosna Merkez Mah. Cemal Ulusoy Cad. No: 43
Bahçelievler/İstanbul (Sertifika No: 40675)

Arbede Kitap Adına

Yayımcının Adı: M. Kağan Will Şahinoğlu

Yayımcının Adresi: Yenimahalle, Kırlangıç Sok.

Numara: 23/3 Bozüyük/Bilecik, 11300, Türkiye

Sertifika No: 71970

YELKENSİZ

Şiir Dergisi
(Kuruluş: 2013, Kurucu: Furkan Çirkin)

2023 / Yıl: 10 / Sayı: 34

Hazırlayan:
Furkan Çirkin

Şiirler:

Abdüsselam Gidici, Ahmet Ali Uzun, Ahmet
Şerif Doğan, Ayca Gürlüyer, Berat Yılmaz,
Cem Yenal, Çağlar Gülcan, Doğan Arslan, Ece
Budak, Ediz Servan Erdinç, Ekrem Batak,
Ersin Engin, Ferhat Bezci, Fikret Yazıcıoğlu,
Furkan Cesur, Hasan Çelikkol, Hasan Ulaş,
Leman Kişibeyli, M. Kağan Will Şahinoğlu,
Muhammet Çelik, Murat Tenetoğlu, Mustafa
Nurkan Bitlisli, Mücahit Aygören, Oğuz Ziya
Anıl, Rıdvan Yıldız, Tefik Hatipoğlu,
Tuğçe Kupan, Tuğcenur İmrat.

Ping-Pong Masası:

küçük İskender, Cemal Süreya
(yerlerine ChatGPT-yapay zeka)

Kendi Kendine Söyleşi:

Selami Karabulut

Çeviri Şiirler:

Gustav Suits (Çev. Fahri Alpyürür)
Horia Gârbea (Çev. Ersin Engin)
Atağulla Satbaev (Çev. Azizbek Jangabaev)
Mutallip Saydulla (Çev. Nur Ahmet Kurban)

Künye Sayfası Çizim: Tuğcenur Aldeniz

Facebook – Twitter: @yelkensizdergi

Instagram: @yelkensizdergii
yelkensizdergi@gmail.com

dünya ağrısı polikliniği

Murat Tenetoğlu

endamsız bir endişe dolduysa sakın denizlere

rahimlere çimentolar raporla döküldüğü içindir. herkes biliyor mu: kim çiviledi o çizgileri tanrı'nın kaderine. bakın, dünyayı çarpık bir şeytanın hayvanına çarpıyorlar. çağırmayın beni artık. aşk, insanı ölü yaptırandır. herkes bilsin: döllerı körleştiren kabuksuz meleklerdir.

ve sonra

insan insanda -tanrıötesi- tabutsal bir ağırlıktır

çünkü nimetin basiretini çirkinleştirir bazı bağırsıklar. herkes mi sıkıldı: baskılardan ve başrahiplerden. özellikle, arzular neden devrik bir çilenin ürünüdür. cevap beklemiyorum artık. ey, benmerkezci genelgeler. herkes sıkılsın: boşalttım suratlarınızı varoluşçu sunaklara.

ve sonra

tanrı tanrı'da -insanötesi- ruhsal bir hafifliktir.

Balûde

Ekrem Batak

Nasılsın eyy yapraktaki güneş
Gölün dibi balık
Vapur yazıları ve şarap
Dize gelen çizilmiş yüzler
Ve şehir efsaneleri?
Burçlarda burulan bıyıklar
Suya dokunan agresif tarih,
nasılsın yok ve varı hatırlamayan boşluk
Beyaz yorgan, kanlı gömlek
Sonbaharda atılan tokat
Çamura batan inek,
Tekerlek izi ve kahkaha atan ihtiyar?
Nasılsın genel olmayan ve damlayan ev
Işıksız tünel
Çamurlu hastane günlükleri?
Nasılsın iki kısa sohbet
Duvarın üstündeki bi-hiçç!
Elini burnundan çektin mi?
Nasılsın sinirli mahalle
Yalnızlığı kovalayan adam, nasılsın
Öldün mü yoksa?
Nasılsın bir yokuşa bağlanan oyun
Annen seni kurtardı mı?
Polis seyri tahta kale
Ağaçtan haber getiren panik çocuk
Nasılsın?
Sallanan ayak ve siren sesleri
Nasılsınız?

Gözün Açıklığında

Tuğçenur İmrat

Cellatlar cellatlar cellatlar benim ahmed arif'im
Uzun uzadıya serilmiş serinliğin üstünde ve altında

Akrep ve yelkovan birbirine karışmışken sayın allahım
Kimi beklemekteyiz topraktan ve anadan başka
Soyundu bilindikler giyindi ve/kuşandı
Yaranın kaybından yara düşerken sızı
Hiçkimsenin yoksa/sabahın bir bildiği vardır diyerek
Döndü tanelere belki kar belki duvar
Bununla mükellefti bununla hırslı
Bununla haysiyetli bununla gururlu
İnsan
yüzünü ve gücünü
görmeye/zordu

Ama rengini tutturamıyor bir bavulun
Gölün denizin kara yazgı çizgisiyle
Devletlerin ülkelerin sarmaşık bitkisiyle sulanıp
Akarken sayın allahım anlaşılmayacak bu yüz
Sanrılar tende infazı bir kenar sayarken
Ağzını görmeye gör/ iki tutam cümleden birini tut yırt
Kim dinler seni bağırırken bir ambulansın penceresinden
Yalnızlığın mahsusluğu konusunda bir oturup
Konuşmalıyız

Farkında sesinin sabahında gölge karanlığının
Yetişmekte gibi görünür tramvaylara otobüslere yollara
Gitmeyle kendini/ölmeye mi hazırlar korkusu
Dallanıp budaklanmayacaksa bu bahçendeki ağaç meyvesini
Kadrajına sığdıramayacaksan önünde sarı elbisenle
İsyan edemeyeceksen bu illete
İstemenin ve mutluluğun çekincesi bu belli
Bu düğüm kendi kendini açmayacaksa aşkla ve yasayla
Beni neden sayın allahım

Güzün açıklığında kanların ve atların ötesinde
Akşam karanlığında ağırlıklar üstünü örterken
Bir işçi eve dönerken beyaz yakalı çantasını takarken
Herkesin çocuğu ve tek başınalığı evde oturmuş beklerken
Ne güzel şükrettik ama/sebebi de vardı acının diye diye
Yoktur
Varsa varmak niçin vardır
İnsan yaşamağa katlanmaktan mıdır/sayın allahım

Fiyonksuz Yara

Hasan Ulaş

Her acıya bir şey söylemeyi bırakmalı
Yarayı kanıyla, kurduyla
öylece açık
Bu kadar güzelleştirmek
görünmez kılıyor faili
İzin vermeli yaradan sızmasına ışığın
Belki biraz vitray
ama hepsi o kadar
Mersiyeler örtmesin üzerini ihmalin
Kılıcıyla senet yazacak diye
yüreğimizi hokka bilmesin muktedir.

Ne hava bedava
ne su
ekmek can pahasına
Can, beş kuruş
gavur parasıyla.

Şer-ü şer'in
Neresi ehven?
Yarısı yok
elinden tutup torbaya doldurduğum çocuğun!

preston pazarı

Ersin Engin

geçmişte bir zaman / melbourne

şimdi gecenin karanlığında
aya çatıyoruz ateş değneklerimizi
uzaklara eriyor gözleri yaşlıların
alınlar kırışıyor okuyor musun
elinin çizgilerinden gözlüyor musun
çatallaşan yollarını tuz buz kemikleri
etlerinden ayrılmış ölülerinin
tören alanında duruyor mu

bir elinde bali işi bumeranglar
victoria pazarında çocukların
tezgahların ardına siper
diğerinde sefer taşı pişmiş et
hep bir boşluğa salınmıyor mu
elime değen sarkaç
taslar dönüyor akşamları evlerin sıcaklığına
çocuklar gölgesine düşlerin
soğuk kamp ateşinden uzak
bumeranglar kıtalar ötesi uçuşta

o kötü kokular uzak doğulu kaypak sırtış
kaliforniya mahsulü antep fıstıkları hintli baygın bakışlar
pizzacının ucuz mozarella kırıntıları takma italyan bıyığı
lübnan işi baklavalalar melbourne kebab station
preston pazarı kısıdan özeti gibi
yaşanmamış sadece dokunulmuş bir hayatın

ayrılacağım unutacağım*

Horia Gârbea
(Çev. Ersin Engin)

bilmiyoruz ki neler oluyor
yan odada
bazı hışırtılar var
ve kesik kesik gelen ayak sesleri
belki bir tutam parfüm kokusu
yayılıyor kapının altından

bilemeyiz ki
neler olduğunu yandaki odada
çok az işaret var
tahmin edebilmek için

belki sevişen bir çift
belki de ayrılıyorlar belki
bir savaşa hazırlanıyorlardır
ya da ateşkese ve belki de
kimse yok içerde yine de rüzgâr
hışırdıyor ayak seslerini taklit ederek
ve parfümün kokusunu buraya taşıyor

belki de
yan odada hiçbir şey yoktur ve kapının
ötesinde bir bahçe vardır ya da
sonsuz bir uçurum

kapı açıldığında
herhangi bir şey
çıkabilir karşımıza

---

* Bu şiirin ilk çevirisi 2022 yılında Türkçe basılan “Diğer Kıyı” kitabında yer almıştır.

Dünya'nın Bu denli Soğuk Olmasını Sağlayan Etkenler

Çağlar Gülcan

Kör, bilgeliğiyle selamlıyor

Bilge, intihar ediyor.

Geçmişin yük treni geleceğe ağır bastığından

Ölüm telaşı sarınca ayak bileklerini aşıkların

Karmaşadan uzak, hasret sütü emmekte

Dağların birinde, ağaçların altında

Özlem sütü emmekte.

Gevelenmiş hoşça kallar bir yana

Ölüm telaşı sarınca ayak bileklerini

Yürümek kolay olmayınca,

“Aşkın özlem sütü de neymiş” dedirtiyor Tanrı

Daha öte ovalarda, karmaşa yaygın.

Dağın ovaya bakan yamacına karşı

Kucak açmış kör, bilgeliğiyle selamlıyor

“İntiharım için bu yamaç ideal” diyor

Karmaşadan Uzak, Karmaşaya Karşı

Kör bilge, intihar ediyor.

Atların modern Dünya’ya bakışları,

Aşıkların olağanca özleme doyması,

Bütün çocukların Erbakan’ı bilmesi,

Gerçekleri unutmakla mükellef olan insanlar,

Arabaların aldığı kavisleri sorgulayan atlar

İnsanların aldığı düşünce virajlarını sorgulayan Tanrı

...

“Dünya’nın bu denli soğuk olmasını sağlayan etkenler” demiş kör bilge,

İntihar mektubunda.

Biz hiçiz

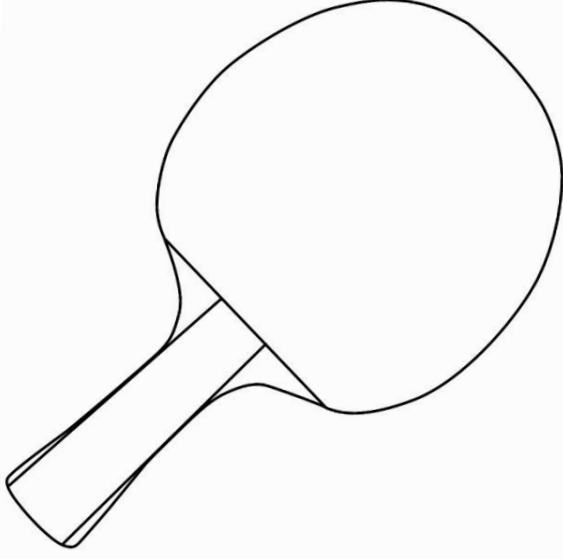
Rıdvan Yıldız

Güneşe de havaya da geciktik
Gölgemiz kuzeyden evvel hiç
Kar açamaz üzerimize çöken karanlığı
Evler, ağaçlar, heykeller hiç
Methiyeler üretmiş yaşama bazıları
Yasalar, kurallar, koltuklar hiç
Yeni cesetlere doymuyor dünya
Her şeyin mezarı yoktur
Bizden başka her şey hiç

Limana yanaşmadan geçen gemiler
Varlığını bir yalnızlığa borçlu olan kâbus
Eti, etle dünyaya katan gövde hiç
Çamsız dağ yamaçları, ağaçlara giydirilen bulutlar hiç
Surların kanına bulaşan su
Yasın tarihini bilmeyen evler hiç
İnsansız her sabah başa dönen ışıklar hiç

Gövdesini anlatırken kendisini unutan herkes hiç
Ülkesine gitmek için benliğini terk eden gözler
Ki hiç olmadı seni karşılayan yerlerde
Açmayan iklime çiçekler bırakan izler hiç
Görölmüş şey değil Tanrı
Gecikmiş görünse de hiç
Biz hiçiz
Her şey hiç
Dünya hiç.

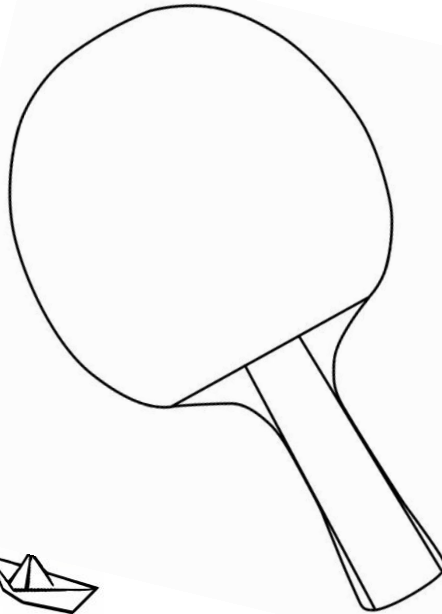

Ping-Pong Masası*

küçük İskender
Cemal Süreya

(ChatGPT – yapay zeka aracılığıyla yapılmıştır)

*Ha Sezai ha ping-pong masası

K.İ.: Şiirin toplumsal etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

C.S.: Cemal Süreya, şiirin toplumsal etkisi hakkında birçok kez düşüncelerini paylaşmıştır. Kendisi, İkinci Yeni akımının önde gelen şairlerinden biri olmakla birlikte, şiirin toplumsal etkisine pek de önem vermezdi. Ona göre, şiirin amacı, toplumsal mesajlar vermek değil, kişisel deneyimleri, duyguları ve düşünceleri ifade etmektir. Ancak aynı zamanda, şiirle toplumsal konuları ele almak da mümkündü ve Cemal Süreya, bu tür şiirleri de takdir ederdi.

C.S.: Hayatın senin için ne anlam ifade ediyor?

K.İ.: Aslı Çalışkan tarafından yazılan "Şairlerin Lokantası" adlı kitabında, küçük İskender için hayatın anlamının yazmak ve şiirlerle kendini ifade etmek olduğu belirtilir. Şiirlerinde ölüm, aşk, cinsellik gibi ağır konulara sıklıkla değinen küçük İskender, yaşamın anlamını bu meselelerin derinliğinde aramış ve kendini tam anlamıyla sanata ve şiire adanmıştır.

K.İ.: Sanat ve politika ilişkisi hakkındaki düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

C.S.: Cemal Süreya, sanat ve politika arasında kesin bir ayrım olduğunu düşünen bir düşünce adamıydı. Ona göre, sanatın belli bir amaca hizmet etmesi ya da bir politik görüşü savunması, sanatın özünden uzaklaşmasına neden olurdu. Sanat, kendi değeri ve anlamı içinde var olmalıydı. Herhangi bir politik ya da ideolojik mesaj vermek zorunda değildi.

C.S.: Hayatında en çok neye önem veriyorsun ve neden?

K.İ.: İskender, genellikle şiirsel ve deneysel bir tarzda yazıyordu. Eserlerinde toplumun sınırlamalarından, ölüm ve aşk gibi evrensel konuları ele alıyordu. Yaratıcılığına ve edebi çalışmalarına önem vermesinin nedeni, hayatında kendini en özgür hissettiği alanın sanat olduğunu düşünmesiydi. Sanat aracılığıyla kendisini ifade etmek, dünyayı anlamak ve zorlukları aşmak için üreticiliğin gücünden faydalanmak istiyordu.

K.İ.: Edebiyat dünyasında yer alan tabular hakkında ne düşünüyorsunuz ve indirgemeci yaklaşımların yazarlar üzerindeki etkisi nedir?

C.S.: Cemal Süreya, edebiyat dünyasındaki tabuları sorgulayan bir yazar olarak bilinmektedir. O, herhangi bir düşünce, konu ya da duygunun edebiyatın dışında bırakılmaması gerektiğini savunurdu. Ayrıca, yazarların hayatlarına dair merak edilen konulara ilişkin de açıklama yapardı. Ona göre, yazarların hayatlarındaki deneyimler, yazdıkları eserlerin anlamını ve içeriğini doğrudan etkilerdi. Ancak, her şeyi açıkça söylemek ya da yazmak zorunda olmadıklarını da eklerdi. İndirgemeci yaklaşımların yazarlar üzerindeki etkisi hakkında da birçok kez düşüncelerini paylaştı. Buna göre, tüm yazarların tek bir düşünce ya da tarzda yazmak zorunda olmadığı, her yazarın kendi tarzı ve anlatımı olduğu için, indirgemeci yaklaşımların yazarlar üzerinde büyük bir baskı yarattığını düşünüyordu.

Kaldığımız Yerden Devam Dedi Musa ve Fırlatıp Attı Asasını Yere

Hasan Çelikkol

Rüzgâra karşı durulurdu eğilip bükülmeden
Geceler bitmezdi kuytularda, gözler ele verirdi ateşin çevresinde
Toplanıp öyküler anlatılırdı maviye

Sonrası bin ah

Nemrut geldi beklemediğimiz, zamanla yol aldı uykulu yollarda
Sapkınlığın sonu yok ki
Pençesinde yalan yuttu gerçekleri
Kilitli odaların duvarlarına astı susturmak için yürekleri

Gündüzler benzemiyordu birbirine
Her sırda bir günah, her güne bir korku
Kızgın damgası vuruyordu
Susuzluktan ölmek üzereydi umut

Ve Musa geldi
Ve gördü kusmuğun içindeki yaşamı
Ve öfkелendi
Ve fırlatıp attı asasını yere

Sonra güneş doğdu

Kafasız Gözler

Ece Budak

ne sizi saydım ne kendimi
-sizi saymayışım dalgınlığımdan
kendimi saymayışım
aranızdayken
aranızda olmayışımdan-
siz de beni saymayın
beni illa sayacaksınız
kafamdan ayrı sayın
çünkü benim kafam boynumdan uzakta durur
nerede durur? -işte onu ben bile kestiremem
size söyleyeceğim
kafamı -sakın!- saymayın
kafamı ben de yıllar
yıllar
yıllar
...
saymadım
kafamı yıllarca saymadığımdan olsa gerek
artık bir kafam yok, terk etti boynumu!
boynumun üzerinde çiğnenmiş
bir sakız gibi duran kafam
kirli ve yapış yapış karnından
yırtı -l-n- arak koptu boynumdan

şu boynumun üzerinde duran kafam değil- kafamın artıkları!
ne zaman tırnağımla kazımaya çalışsam onları
-aranızdayken; parmaklarım boynuma
giderse, kafasız bir kafayı kaşır gibi durursam,
bilin ki artıklarımı çıkarmaya çalışıyorum-
boynumun
dibine
dibine
itiyorum!
şu boynumun dibine! çökenler kafam değil -kafamın artıkları!
-sakın!- boynuma dikkatle bakmayın
    boynumdan içerime derin bir kuyu iner
    moleküllerine binince kafamın artıkları
    kuyunun dibinde, yeşilin en pis tonuyla,
    kambur bir his
    ölü gibi ağır ve kıpırdamaz durur
-aranızdayken; parmaklarım boynuma
dalarsa, burnumu karıştırır gibi karıştırırsam boynumu,
bilin ki artıklarımı gıdıklıyorum-
    ölü bir hissi ne kadar gıdıklasam da
    gülmüyor!
-sakın!- kuyudan, hissimi -beni- çıkarmayın!
    kokmuş bir ben eksik bir kafa halinde
    anlaşılmaz ve tehlikeli görünür -üm?
-sakın!- kuyudan -benden- sarkmayın
    düşerseniz şayet bana;
    sizi benden, ben bile, kurtaramam!
gözlerime bakın anlayacaksınız
-gözlerim ortasından delinmiş
kağıt gibi arkasını gösterir-
kendi kendinize ve birbirinize
şunu söyleyin:
onun kafası yok kafasızlığından
boş bakar gözleri.

RİTİMSEL NEVROZ

Fikret Yazıcıoğlu

el tetik dil tutuk ve karşımızda kemirgen
bir zamanlar eğik yazılırken bütün doğrular
en kahraman yanızmış çizgisiz parşömen
yaşama mayasıl bir coğrafyadan bakarak
direnirdik bu eğri büğrü eskizlere
elimizde birkaç kırık silgili kurşun kalem

demir tozu solumak paslı bir tat
zamanla duyulararası bir sıkışmışlıktı
yıpranırken korkulukların da korkusuzluğu
fütursuzca içimizde büyüttüğümüz kemirgenin
emzirdiği bir avuç konargöçer yılgınlıktı

içi kof yanlışlıklar kümelenirken belleğimizde
çözünürlüğü yüksek nice entropilere gebe
tamamları susmak bilmeyen şamanik bir ayın
eğip bükmeden elimizdeki son doğruyu
atıverelim önüne içimizdeki kendimizin

DÜZELTİ VE ÖZÜR:

Yelkensiz'in 33. sayısında dizgi esnasında sehven ikinci sayfası baskıya gönderilmeyip eksik basılmış olan Hakan R. Temiz'in "Taşlara Uğrak Ses" şiirinin eksiksiz orijinal hâli bu sayıda tekrar yayıma alınmıştır.

TAŞLARA UĞRAK SES

Hakan R. Temiz

Özlemi bir duygu belledim ağrılarım
Dikkat kesilir dedim herkes
Bir ağacın oyuğuna saklandım bunu
Akşama kadar eller hazırladım

Çözdüm sonra bağlı yanlarımı
Bir ovaya dağ çıktım
Yuvarlanmak dedim bu ne çabası
İlkokulda boyumdan büyük paltoya

Engellemedim gözlerimi
Git dedim
Konuş onlarla
İkinci günün sonunda gördüm
Boynuma bir dam iniltisi bağlıydı

Yeni boyanmış evleri hedef aldım
Sonra idi bu çabam
Ucuz toz boyası aradığım her yer
Işıklı ayakkabılarımı sordu

Bulunur elbet evin yolu
Çıkagelir bir gün gece yarısı birikintileri
Toplu oyunlarda kendimizi ispat kavgaları
Bulunur elbet

Bir anlatma durumu değil mi ki
Mutfak penceresinden dışarısı yahut
Zamanı ıslak bir havlu bilişim mesela
Yazdıklarımı Temiz'e çekme isteği belki de

Hepsi taşlara yüklediğim misyon
Konuştum sonra
Konuştu sonra
Dedik ki:

Çocukken saat derdik
Şimdi sene
Gördün mü ikimiz de eskitildik
Bir şehir marifetiyle

Yar ve Yol*

Cem Yenal

Şıfa / eyle / gönlüme / ya rabbim
 Eyle / şu gönlümle / gönlü / kerim
 Gönlüme / güzel / lazım / bilirim
 Ya rabbim / versin / güzel / sevdiğim

Bir / efkârım ile / bin yar / dağlar
 Efkarım da / bir yar / ile / yanar
 Bin yar / dağlar ağlar / bir yar / bana
 Dağlar / ateşte / erimez / cefa

Kime / kim / bana onlar / ne gerek
 Kim / bana ki / yardan olur / ebedi
 Ki / dağlar ki ağlar / bir yar / imdi
 Gaye / kendini / bilene / gerek

Doğru / sözlerden / doğru / yollar / doğar
 Sözden / özlere / yol / vardır / görene
 Doğru / sevdalar / doğru / özden / doğar
 Yollar / doğru / sevip / doğru / diyene
 Doğar / yoldan / gelene / sevene / kar

(*Matris şiir)

Ayrılık Mersiyesi

Mutallip Saydulla
(Çev. Nur Ahmet Kurban)

Ey dillerini çıkarıp benimle alay etmekte olan sessiz orman!
Ben senin ruhundan birini arıyorum
Ey benim kaybolan yansımamdan acınan sema!
Senin bulutlarından bunu tahmin ediyorum
Ey benim değersizliği orta döküp
Beni iteklemekte olan zamanın zorlukları!
Sen asla bilemezsin
Ben
Senin yelkovanından onun ayak seslerini duyuyorum
Ey benim iğrençliğime göz kısan sevgi!
Ben henüz aşkın kapılarını çalmaktayım

Ey sevginin sahte şaraplarında sarhoş olanlar!
Aşk ateşi alevlendikçe
Onun ruhuyla birleşip sizinle vedalaşacağım.

ŞAİR KAYGISI

Doğan Arslan

Metafizik bir gerçeküstücülük
Şair dediğin yazamam diye kaygılanır
Memleketimin şairi yazarım diye
Çünkü derttir şiiri
Yazmazsa yüreğine
Yazarsa yüreklere dert olur
Hem gerçek hem üst
Hem meta hem fizik

Görölmeyeni gördü şair
Nurdağı'nda tene vuran rüzgarı gördü
Evinin duvarında toz içinde
İki kan kırmızısı kitabı
Biri ailesi biri kendisi
Yarım bırakılmış alfabeleri
Giyilmemiş cübbeleri gördü şair

Pazarcık'ta feryat figanı gördü
Derisini yüzdükleri insanlara
Verilen battaniyeleri
Alev alev yorganları gördü
Daha epeyce şey gördü şair
Hem gerçek hem üst
Hem meta hem fizik
Söylesen dert söylemesen dert

Çok kaygıdeğer devlet büyüklerim
Bugün geldi
Başak'la Mehmet'in ölüm haberi
Mehmet ölümün alt katında oturuyormuş
Başak kanun köşelerine
Çiçekler çizermiş
Kendilerini tanımazsınız
Ben de tanımam
Ne kadar çok ortak noktamız var
Kaygıdeğer devlet büyüklerim

Ölüm sevgili şair büyüklerim
Hem gerçek hem üst
Hem meta hem fizik

Abdüsselam Gidici

Ellerin,
Ellerin sıcacık,
Bağından koparılmış, mor üzüm salkımların hüznüyle bağlıdır yüreğime.
Uçuşur kuş tüyleri,
Uçuşur hafifliği ağır serzenişlerin iniltisiyle.
Tutuşur parmaklardan, sarar tüm bedeni.

Ellerin,
Ellerin sıcacık,
yağmuru biriktiren toprağı ovuşturup,
kokusunu genzimde saklıyorum.

Ellerinde doğmak yeryüzüne,
ve ağlamalı sevinçten.

TİYATRAL POETİKA'NIN YİTTİĞİ NOKTA

Ahmet Ali Uzun

bakışımalarında uzak seyirlerin
izleyip gördüğün varoluş tiyatrosu sahnedeki
asıl yaşama mücadelesi sevmek olmalı
tükenmez kalemlerin dizgisinde yetim çok
kuşbakışı hikayeler anlatmalı yazdıkların
bir öfkeden taşan bardak damlaları
bulutlardan almalı hırsını -en çok gökyüzünden

sahne ışıklarının spotlarca göze yansıması fer ile
almalı ilhamı, huzuru altında tanrılar divanının
realite mantıkçı ancak tutkulu aynı zamanda
ilgiden korkmayan cesaret aslanı (!) ürküyor
-en çok nazar boncuklarından, mücadelesini kaybetmekten
kuyruğu kısıtılmış bir yalnızlığın ateşinde

aslında kaçmak gibisi yoktur duygusuz ve/veya ölü olana
biz delilerden “ilham” adını koyar sanat yaratısı,
kıvılcımları yıldız tozundan gecelerin aydınlığının
deniz fenerleri dikiliyor, sahipsiz şimdi kıyıları
yolu bulmak kadar kaybolmanın da tiradı
“Let’s Call The Whole Thing Off” çalışıyor arka planda
Ve şövalyelerin kınından çıkarttığı IV. Anlam Seferi
tüm bunları ben uydurdum, işte reverans!

baharın araladığı doyumsuz klişe kapılar
schrödinger’den kalma bir şey olmalı içimdeki
kalem darbelerinde her kurbana sözcük atfetmek
her zerrenin keşfinde yeni tanımları ilmeklerin
-sözlükleri katletme lütfen, yarat yine yeniden
ve çıkarken perdeyi indirmeyi unutma!

Aşkın İklimi

Ediz Servan Erdinç

Bir babanın sevinciyle yapılmış olan kâkül yürüyor alımda
Aynalar bahtiyar, ben bahtiyarım
Çilingirin açmaktan korktuğu bütün karanlıklar
Gündüzün canını bağışladı, gecenin canını bağışladı
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Donmak üzere olan tebessümler ayağa kalksın diye
Aşkın iklimini getirdi firari günler
Suyun dişleri boşuna bembeyaz değil
Yoksullar da çay içebiliyor yıldızlara bakarak
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Heykel olmamaya yemin eden düşünceler bize yâr
Hastalanmak bize yok, yenilmek bize yok
Kadıköy masmavi bakıyor, Sultanahmet merhaba diyor
Elini uzatan gökyüzü değişiyor dağların dudaklarına
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Bu sokaklar sömürülmeyecek yalan sevdalarla
Çark gülecek, buğday gülecek, ezilenler gülecek
Sevişmek utanmayacak bize güvendiği için
Rızkına gölge düşmeyecek rüyalarımızın
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Omzuma yaslanan incelik tekin bir ömrü çağırıcısına
Fısıldayan yağmura veriyor İstanbul'un adını
Kavganın yüreği görülüyor
Tanrı, sahtekâr peygamberlerin yakasından tutuyor
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Turuncu kollarda bulduğum bacaklarıma uyanınca güneş
Yoldan geçen kuşlar bir başka güzelleşiyor
Din siyasi İslamcılarının elinde kül tablası olmasın diye uçuyorlar
İzafiyet teorisinden bahsetmek için geç olsa da
Savaşlar emzirmediğim memelerimden akan barış için
Vuslatı olmayan köşe başlarını dünyadan siliyorum
Ben sadece umudun şarkısını söylemeyi biliyorum

Kıvranan Harfler

Tuğçe Kupan

Ruhumuza kül yağıyor kar inceliğinde
Sessizliğin içinden duyuyoruz
Göge uzanan dalları serinlikte gezinirken
Kökleri ateş kovuğundan hallice çatırdıyor
Yanıyor içimizin ormanları en dipten

Irmağı kurumuş bir köprü var sezinliyoruz
Aramızdaki kurak çatlağı toprak çukurlarına
Tünüyor kor kırmızı kanatlı kuşlar
Her şey yanıyor içimizde biliyoruz
Bir duadır tutuşturuyoruz ellerimize
Dudaklarımızın kıpırtısından sanıyoruz ki
Gök yarılacak kopacak tufan yeniden üstümüze

Güneşli bir geceyi yaşıyoruz biz
Söndürmenin imkânsızlığındaki bu yangını
Alıp ucu yanık bir parşömene yazıyoruz
Birbirimize uzanan köprüye düşüyor kelimeler
Kuşların ağızlarında kıvranan harflere ağlıyoruz
Çünkü ölüyor kor kırmızı kanatlı sürüler

Bu şiirin içinden bakıyorum ikimize
Kıvranan harfler hâlâ sahnedeysen
Yan yana uzanmış izliyoruz her şeyi
Yana yana tutuşmuş ellerimizle en dipten
Hissediyoruz yanan ağaç köklerimizi

Katilim

Furkan Cesur

Katil değil miyim, baltayla kafasını yaran
Sonra da beyninin yağını kahvaltıda kullanan
O cani, vahři ben değil miyim?
Katil olmak istiyorum; ama sıradan biriyim
Tanınmak, kendime isim yapmak istiyorum; ama utangaç bir ademim. Atın imdi
beni 10. kattan,
Bağlayın beni dört ata, gerin tersten çarmıha ya da unutun beni bir kuyuda
Kurtulun benden, bu tiksindięiniz mahluktan
Kurtulun, kurban hala nefes alsa da.
Yaşayacağım,
Hem başarılı suçlular bir Napolyon olmaz mı?
3 gün sonra çıkıyorum genelevinizden, kurtulamadı hiçbir cariyeniz o depremde,
Doğum sancıları çeken bu yeni Lucia'ların ebesi olarak doğacağım yeniden,
yaşayacağım!
Kurtuldum yani teninizden, pes etmedim sadece iz kaldı çivilerinizden
Hem başarılı haramzadeler bir İsa olmaz mı?

devletin bekasından önemli değil sevdalarımız

Tevfik Hatipoğlu

camındaki damlaları silme birbirinden uzak düşmesinler
aşk acısından ne anlar
tekel'i özelleştiren bir devlet başkanı
kapalı alanlarda sigara içmek ve öpüşmek
bu ülkenin karabasanı

dolar yirmi, mazot yirmi, soğan otuz, cema white otuz üçken
kırklara, yedilere, erenlere emanet ekonomik veriler
her nefeste keşke sen beni sevsen
bir dua gibi mırıldanıyorum dudağımda terennümler
devletin bekasını allah'ı karıştırma
biz seninle ssb'nin dağılmasıyla doğduk
biraz daha geçim sıkıntısı duası avuçlarıma
öpüşmek günah mı soruyorum nihat hatipoğlu'na
dini güncellemeliyiz diyor ya, son sürümü bekliyorum
yeni bir yüz, yüzüzlüksüzlüğümü taşıyamıyorum

artık sevmiyorum
sileceklerimi de hep çalıştırıyorum yağmurda
doları değil bitcoin'i takip ediyorum, kıymalıyı soğansız yiyorum
1,5 fazla geliyor, şekeri bırakıyorum çayda
bu ülkenin birincil sorunu soğansızlık ve anayasasızlık diyorum
anayasayı bir kere delsek bir şey olmaz, diyordu ya
anayasa kevgire dönüyor, özal'ı hatırlıyorum - hah tamam! -
herhalde o öpüşmek ve sigara içmek için fazlaca liberal
serbest ekonomide aşka inanmak. ah sen çok yaşa!

Oysa Biz Sizi Ölümlerden Ölüm Beğenin Diye Gönderdik

Ahmet Şerif Doğan

Koşacaktı küçük kız çocuğu daha Kongo'da
Bir kuşun ardından
Elleriyle tutacaktı kelebekleri ve çiçekleri...

Afrika.
Toprak ve zaman
Kan
Sözcüğün kantarından susar
Ağaç
Dikildiği anda şüphe ve tohum
Kaplan II. Leopold'ın uykusunda kaçan bir halk

Oysa biz sizi katliam olun diye gönderdik.

Suskunluk.
Ağırdan küfür ve şirk
Kutsal kitabın yapraklarında kan kokusu
Sabır
Çaresizlik ile tükenmiş bir distopik dünya
Kırbacı sulandırın, iz yapsın

Oysa biz sizi soykırın diye gönderdik.

Kırmızı
Sinirsel bir gerginlik ve anlık kuşku
Akıl yokluğu ve varlığı tezatlar
Bir anda kesilen el ve ayaklar
Magmanın karnına giresi evren
Tüm tabutları taşılayın, dönmesin kimse geri
Kötülüğün dişine kan değdi
Belçika karaya lekелendi

Oysa biz sizi hüzünden daha çok sevdik.

Sonsuz Devinimdeki Sorunlu Düşünceler

Gustav Suits
(Çev. Fahri Alpyürür)

Sonsuz devinimdeki sorunlu düşünceler,
bir arı sürüsünün kargaşası gibi,
bana ne rahat ne de mühlet verirler.

Can dostum kardeşim gibiydi,
sadıktı diğerlerinden,
sanki ikinci kişiliğimdi.

Fakat, heyhat, şaşırdı yolunu,
katıldı hızla gidenlerin yoluna,
kalbindeki iktidar hırsı uğruna.

Benim yolum dar geliyordu artık ona,
çünkü bataklıktan geçiyordum hep bir el arabasıyla,
ve bir çiftlik evine varıyordum eninde sonunda.

Sonsuz devinimdeki sorunlu düşünceler,
bir arı sürüsünün kargaşası gibi,
can dostum sanki kardeşimdi.

Kadrajın Şiiri

Mücahit Aygören

Gelecek kaygısını düşünmeyin biraz
Geçmişten devreden ümitleri yaşayalım
İki aşığın yetmeyen tuzu olalım
Cennet'e giden merdivenlerden* çıkarken
Köprülerde denize bakınca
Çocukların masumluluğu
Modası geçmeyen şiirler eşliğinde

Aynı sözcüklerle çağrışımı farklı imgeler kurup
Siyah-beyaz düşleri renkli zenginliğe
Renkli gülüşleri siyah-beyaz ruha taşıyan
Bir fotoğrafın öncüsü sayılalım
Sonraki nesillere örnek

Makineler kadar bellekleri de koruyup
Hassas teraziler taşıyalım göğsün sol cebinde
Her bize bakanın göremediği
Gülüşlerimize ve alnımıza yansıyan...

Özgürlüğe çekeriz ufuk çizgisini
Yobazlıktan, aşırılıktan çok uzağa
Faşistlerin asla ayak basamayacağı...

Bir oda değil, şehrin tam kalbinde
Altın noktalar, altın oranlar ve
Altından değerli yüreklerimizle
Çeşitli perspektiflerle çalışarak
Mercek değişip gerektikçe
Işığı yeterince içeri alıp
Tutarız objektifi manzara üzerine

Parlaklığı kontrastı* ayarlanır
Sezginle deklanşöre bas yeter
Kitaplar ve seyahat kadar
Sanat ve bilim kadar
Fotoğraf da evreni öğretir bize
Kadrajın şiirine açık tut vizörü;

Manzara: İnsanın dışındaki portre!

1*Herber Lizst'in "Cennet'e Giden Merdivenler" fotoğrafı

2*Kontrast: Karşıtlık. Parlaklık ve koyuluk arasındaki denge

Sarmaşık

Leman Kişibeyli

Güneşe tırmanıyorum, demir tellere tutunarak
Çizgi izlerle kızardı ellerim, beton duvarlarla törpülendi tırnaklar.
Sonra çıtırdadı – solarak,
Her biri kıvrılarak çürüdü.
Küçüldü hepsi yitip giderken.
Soldu renkleri, yaz öpmeden yanakları.

Hâlbuki köklerimiz birdi.

Söyle bana şimdi
Tek başıma kucakladığım bu güneş,
Beni ısıtır mı? Yakar mı?
Toprağı delip de ışığa uzanırken
bunu dilemedim ben –
Ben bunu hiç, istemedim.

Bir ocuęun ölmesine

M. Kağan Will şahinoğlu

Bir ocuęun ölmesine göz yumamam, İranlı,
sadece memleketinde askere gitmedi diye

Sadece memleketinde askere gitmedi diye, İran'da,
nce görevlendirip infaz edeceklermiř sonra,
aldığım duyum bu yönde,
eğer ulařamazsa doktora için
Baltık devletlerinden birisine

Bir ocuęun öldürülmesine göz yumamam, İranlı,
elinde kalemleriyle

Elinde kalemleriyle -yaşamak için- kaçarak, İran'dan,
bizim memlekette lisansı bitirip devamında da yola devam etmek
niyetiyle batıya batıya doğru, bir defaya mahsus bile olsa göz yumamam,
İranlı, ne yolda ne evde

Atağulla SATBAEV
(Çev. Azizbek JANGABAEV)

Güneşi batıya doğru yol alıyor,
Nukus¹ karanlığın örtüsünü örter.
Yıldızlar içindeki sırrı veriyor,
Ağaçlar dimdik durup rüya görür.

Gece lambasının ışığı zayıf -
gölgen görünmez
(arasan bile).
Başkent kuşağında bulunmaz asla:
burada sakinlik hüküm sürer.

Gelirsin Kızketken'in² yakasına
Gök sessiz bakar:
durur zaman.
Hayallerin karışır su akımına,
Dertlerinden bir şey kalmaz...

Yalnızlığa vurulur ensen,
Sallanırsın, bir "hafif" vuruştan.
Rüzgâr fısıldar,
sesi aheste,
sen gibi o bezmiş aşktan.

"Sen de Nukus'tesin, ben de Nukus'te"³.
Kader çizgimiz birleşmez lakin.
İkimiz de kaldık benzer hapiste,
Sadece muhabbet uçar... Erkin...

Kızketken'de kaybolan hayallerini,
Her sabah getiririm derdimle.
Buluşuruz...
Kaybetme umutlu fikirlerini,
Mutlu da oluruz, Allah izniyle.

Dimdik durup gördüğü rüyayı,
Yıldızlara söyler "ağız açarak".
Uykudan kalkar başkent Nukus,
Doğudan güneşi karşılayarak...

Kalbimin pusulasından,
Sana giderim...
Bekle beni...

---

¹Nukus - Karakalpakistan Cumhuriyeti başkenti.

²Nukus şehrinde yerleşmiş kanal.

³Mehriban Kartbaeva'nın şiir satırlarından.

ÂH ELİFTİR

Muhammet Çelik

“Batalı kana okun dîde-i giryân içre
Bir eliftir sanasın kim yazılır kan içre”

Biri hakaret eder beni anar,
Biri sevdiğini sanar, bizi katar
İyi kötü ne varsa bize dokunur.

Ben hayatımın aldığı kadar undum
Ocağa oddum, otağında ot.
Adım Odi, on iki yaşındayım
Elif’in gözyaşındayım.
Hayır, sandığınız gibi Odin’den gelmiyorum.
Ömrüm adıma gizlenmiş, şimdi anlıyorum.
Oysa bugüne kadar bir çift dudakta güle doymaktaydım
Güle oynaya yaşamaktaydım.
Belki Od’dan gelmişimdir de bundandır âteşim.
-Ama tüylerim karbeyazı benim-

Ben derim Elif Elif diye o sanar “hav hav”
Ben sorarım: Güzel miyim?
Onlar duyar yine “hav hav”
Ben ellerini öperim onlar der “salya”
Ağzımda rikkatli hav hav.

Elif, iltir onu adımla da yakıyorum son adımım da.
Güneş battı, vakit çoktan akşamdır.
Görüyordum: yerleri kara, akşamları kara, saçları kara.
Saate dokuz kere baktım dokuzdu.
Dokuz son yolculuktu.
Dokuz kere yokladılar beni, dokuz kere okladılar sanki.
Şöyle bir boylu boyunca uzandım.
Gidecektim sizden biliyordum,
Yandım öldüm od(1)nda ey hav hav

Eyvah! Ne kemiğim ne sevgim kaldı!
Şu masada upuzun kaldım.
Şimdi buradaydım gittim Elif’ten
Gittim ebede ey vah vah
Geride bir ahhh kaldı!

Sevgiçi Olağan

Mustafa Nurkan Bitlisli

ayşenur'a...

tüyler öylece uzar
ses veren yerleriyle duyarganın
-iç kemik-
bir deniz kakılmış sevişmeyi oradan
ağız pulları ne şeyler

sen zamanı alıyorsun
bir koca kösnü yedi yerinden göveren

ama önce güneş saatleri,
levhalar geçti hızlıca
bir pelteyi
buradan biliyorduk gözlerimize patladı

çok daha bir çocuk diye
otobüs camlarına yüksekte sarı
büküntü kaldı birbirine örgülerin

dönüp avurtlarını ısır
kan da dönüyorsa şimdi
toplanır yerleriyle oldum olası
hiç verilmemiş bir kolye eder alıçtan

ölük bir kuş sen kaç yaşındayken
kanatlarına çaputlar ıslayıp
kendi adından başlatır
bir ciğere sançmış tüm falları

uyuyunca anlatırım
justinus'tan beri neden ekşiyor miden

Mike Tyson için

Oğuz Ziya Anıl

Bana âşık oluncaya kadar

Sikerim seni ibne*

Diye küfretmişti Mike Tyson

Öfkelendiği beyaz bir adama

Bana küfretseydi aynı şekilde

İçime girmesine bile gerek kalmadan

Oracıkta âşık olurdum ona

Ya da onun Afroamerikalı öfkesine

Bana âşık oluncaya kadar sikerim seni ibne!

---

* I'll fuck you till you love me faggot!

Yıldız Ekerken Omzuna Dokunan Allah'ın Yazdırdığı Şiir

Ferhat Bezci

Babasının sonu olmasın diye ömrü
Buyur etmesin diye yokluk
Çekmemekte kancalarını bulutlardan
Bu yaşamak süpüren tehdidi erteleme nin sırrıyla
Her sabah Işığın perdesinde perçinlense de hasreti
Geceleri hatırlamak pahasına
Göğün ona resim veren çerçevesini asmakta
Allah'ın göğsüne asmakta içinde kırışan ne varsa

Kendisini kandırmakla bitmiyordu yüzleşmekten arayı açmak
Dakikaların değmeyecek unutturmasına feda ediyordu yılları
Bu kadar üflenen organın patlayacağını da
Her fırtta yıldızlar ektiği uzvunun delikler doğuracağını da bilerek
Hayatın kaçmak sunan yollarında dudaklarına çarşaf lar sererek
Hakkını verecek yılların biletini kesiyordu

Ayakları değince kanlı molozlarına ölüm denilen travmanın
Kılıç çektiği Allah omzuna bağışlayarak Dokununca
Döndü yüzünü yüreklenerek soru sormaya cesareti yeterek
Değirmenlere arkasını dönerek
Döndü yüzünü değışmeyen tek olgusuna hayatın
Artık deliyor çarşafı zaman öldüren kürdan
Uzuyor nefes almanın ömre verdiği süre
Artık denizden bulut çıkmıyor, onun hatırlanacak bir pozu
Kurutulacak tek bir duygusu kaçacak bir yolu yok artık
Artık Filmin şeridini kim keserse
Omzuna dokunan Allah'a bir borç teşekkürü olarak
Yüzleşmiş olmanın rahatlığını kuşanıp yürüyecek üzerine
Korkutan, çeldiren ve sabrettiren her ne varsa
En sert tekmeyle kapanmadan secdesine göğün
Nasıl minareye benziyorsa gölgesi yine öyle dik yürüyecek

Yitik Zamanlar

Aycaan Gürlüyer

Babamın İstanbul'dan gelmesini bekler
 gibi bekliyorum yitip giden zamanları.
 Kapının önünde büyük bir hevesi kucaklamak ister gibi.
 Romantik şairlerin şiirin
 son dizesini beklediği gibi.
 Bir altın vuruştan diğerine geçişi
 Ve bir bitişin bir başlangıca perde açışı gibi.

Uslanmayan bütün ümitlerin göz kırptığı bahar
 Ve denizin çarşaf gibi dalga dalga sana geldiği an!
 Sanki iki kadın havalandırıyor yeryüzünü.
 Ruhumu ikiye bölüyor, bir o yana bir bu yana...
 Toprak, geceden açık kalmış camlardan
 sızıyor ayaklarıma.
 Ağaçların köklerini bileklerime sarıp
 İşte burada, diyor bütün kaybettiklerin.
 Yer kürenin yer çekimini sıfırdan başlatıyor.
 Kayboluyorum tümünden ve yavaşça siliniyorum
 yerin yüzünden.

Annemin sesini duymayı beklediğim gibi
 aniden gelsin istiyorum kaybolan zamanlar.

Denizi bir ucundan tutup kulağına fısıldıyorum:
 "Mayıs'ı habersiz götürme, Haziran'a daha çok dalga kalsın!"
 Doğum ve ölüm tarihleri arasındaki çizgiye bırak
 daha çok satır sığsın!

akamadan durgun

Berat Yılmaz

rüyadan ölü parmaklar
sarkacın kumunda *gerçekolmayana* beliriverirken
çizgi düz ilerlemek yerine
eksen çizmeye
tercih edilgen

çoğu *insanartığı* sorgusu
derin çukru
sol gözbebeğinin

tayfalar sütsüz doğdu
gözsüz ve olanaksız doğdu.
deniz yakarırken parlar
dedi kaptan
inananlar
bir ölünce ağlar

yakınız ölçü eğer aşksa
yıkılır ölü sarkacı parmaklarımız

gitti gidiyorken arkasını da götüren
rüyalar bitti
parmaklar bitti
gerçekolmayan bitti
ben bitti

zaman sabit akamayan taşra
taşraysa sabit akmayan zaman hiç değil

limanı olan
tayfaları kazankaldıran
yakan
yıkan

tırsıyor ellerim başıboş ordular gibi
yırılmak gibi 'sesten' titrese de
cemrediyor
asi kanatlarını püskürtürken insana
insan yaratılıyor
beni sen yaratıyor
ikiyi bir yaratıyor
ben bitiyor

KENDİ KENDİNE SÖYLEŞİ*

*Uzanıp kendi yanaklarımdan öpüyorum

Selami Karabulut

-Hangi şairin hangi şiiriyim?

Behçet Aysan'ın "İzmit Şiirleri" ile Metin Altıok'un "Yerleşik Yabancı"

-Hangi yazarın hangi kitabıyım?

Umberto Eco, "Gülün Adı," Jack Landon Martin Eden, İvan Bunin "Arsenyev'in Yaşamı"

-Hangi yönetmenin hangi filmiyim?

Zeki Demirkubuz, "Masumiyet" ve "Kader"

-Bir filozof benim hayatımı yazsaydı?

bir şaşkın delirmiş hallerinin dünyadaki yalnızlığını

-Ben bir renk olsaydım hangi renk olurdu?

kıpkırmızı kızıl ötesi bir sanrı çiçeği

-Ben bir şehir olsaydım hangi şehir olurdu?

bütün şehirlere yabancı Çehov'un öykülerindeki bir Sibirya kasaba

-Ateş, su, toprak, hava, hangi arkheyim?

Dünya bilinen cehennemin

-En sevdiğim şiir başlığım?

Poyraz Yılı

-En sevdiğim mısram?

Kararsızım. Sanırım hepsi, yok yok hiçbir

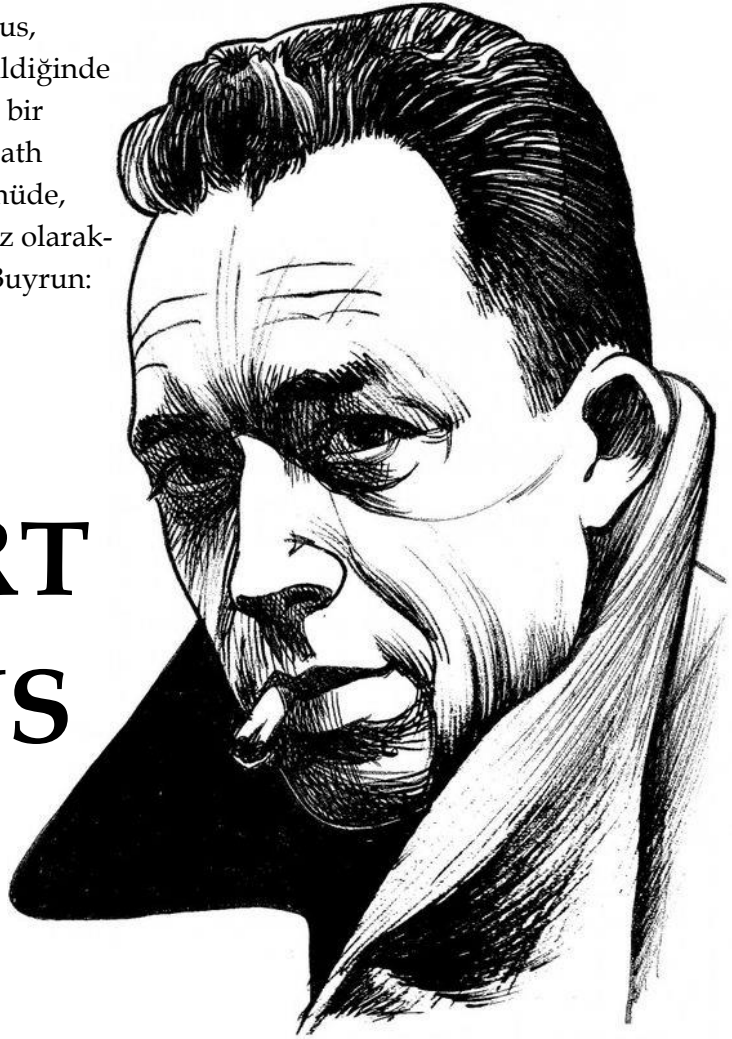
-Sonsuza dek bir yaşımda kalacak olsaydım o yaş?

Bütün yaşlarım marazlıydı. En çok da On yedi. Orada unutulmak isterdim.

Bir şair olarak Albert Camus, absürt açıdan değerlendirildiğinde aslında filozof gibi yazmış bir şairdir denilebilir. Poet Death Note'un bu, üçüncü bölümünde, bu nedenle -ya da nedensiz olarak- Albert Camus yer alıyor. Buyrun:

ALBERT CAMUS

En absürt ölüm nedir sorusuna "araba kazası" cevabıyla karşılık veren Albert Camus, araba kazasında öldü.

Üstelik bu kaza esnasında aynı gün, aynı yöne giden bir uçak bileti vardı cebinde.

. . . . .

Absürdizm felsefi düşüncesinin kurucusu ve varoluşçuluğun önemli ismi Albert Camus'un cevabını değiştirelim: En absürt ödül nedir? -Aynı yere giden bir uçak biletiniz varken o bileti yakıp bindiğiniz arkadaşınızın arabasıyla kaza yaparak ölmek.

